

La Premsa (1976-2015) Un llarg viatge
Ferran Torrents i Josep Maria Sanz

Kerol

1-12-03

*“La primera vegada que vaig entrar
a La Premsa mai m’hauria imaginat
tot el que hi viuria....”*

Ferran Torrents

Els viatges són sempre plens de sorpreses, persones que arriben i marxen, d'olors, colors, textures, sensacions, anècdotes i records. Aquest és un viatge que recorda persones i accions per transportar-nos a través del temps. Les parets de La Premsa recorden la seva història.

Parlar de La Premsa no és parlar tan sols d'un bar. És parlar del camí de l'època convulsa del final d'una dictadura ferotge envers una fràgil democràcia. Transició que molts volien que fos una ruptura que no va ser. De com aquest espai acull políticament i culturalment molta gent que lluita per la llibertat.

És parlar de la iniciativa d'en Gabriel i l'Isidre, de l'ofici de l'Àngel, de les receptes de la Maria Teresa i l'Àngels i dels qui hi treballen per mantenir l'ànima d'aquest local. També de la infinitat d'artistes i músics, de cuiners, d'historiadors i escriptors, d'actors i cinèfils que troben un espai de tertúlia i d'intercanvi d'idees que defineixen àmpliament el neguit i la sensibilitat de cada moment.

Sobretot és parlar de les persones que li han donat vida. Gent de diferents entitats locals, gent de diferents pobles que l'han convertit en un local ric, ple de vivències i de valors que perduren en el record. L'acolliment i el respecte són correspostos amb fidelitat i estimació provocant que fins a tres generacions hi conflueixin. Els nens, de grans, segueixen demanant les mandonguilles de tota la vida. Sentir-se com a casa és molt agradable.

La Premsa és l'olor del foc, l'enamorar-se, l'absència de l'amic, el ressò de les paraules, la soledat en companyonia, l'alegria compartida. La taverna preserva guspires d'història a través de les taules d'en Josep Rafel de Can Maurici, les rajoles de Ca la Magina, les cadires del Tupí, el fanal del carrer, el guàrdia civil, la pedra de la llar de foc i molts d'altres objectes. És un petit espai mediterrani que explica una petita part de la història de Ribes i de la nostra comarca.

CARRER DE LA MITJA GALTA

La taverna La Premsa està ubicada al núm. 7 del carrer Torreta, abans núm. 21. L'edifici data dels inicis del segle XIX. Durant molt de temps fou una pallissa, propietat de Gaspar Soler i als voltants de 1911 la va adquirir per dos-cents duros en Simon Mas que va convertir-la en un celler. Disposava d'un cup, una premsa i un gran pati ple de codonyers i més d'una collita va abastar Cal Forner Vell per fer codonyat. Al celler hi trafegaven el Celestino Soler i el Manel Marcer. Als anys trenta vivien al pis en Josep Guillaumes i la Mercè Jacas i més tard en Pere Coll, en Nolberto Magdaleno i en Miguel Sarabia amb les seves respectives famílies.

El carrer estava format per sis cases: el Cellar d'en Simon, Can Peret Macià, Can Ramon Rigual, Can Peret-Colom, Can Paise i Can Pere Xurei. Al davant, el tancat de les Planes arribava fins a la carretera de Sitges. El mot de "Mitja Galta" sorgí al poble pel fet de ser un carrer d'una sola vorera.

Des de l'any 2010 el carrer celebra la revetlla de Sant Joan amb un sopar de veïnat, preservant el mot popular d'aquest racó rural tan emblemàtic de Ribes i enfortint els llaços de convivència. Aquest dia La Premsa tanca portes al públic i comparteix amb gratitud la festa amb aquests veïns que tan bé l'acullen. Els sopars són el pretext per fer un poema, una cançó o un curtmetratge, per fer un homenatge a la gent gran, per recordar als amics i per conèixer una mica més la història. El poema, dedicat a l'Emili Rossell i titulat Carrer de la mitja galta, va ser musicat per en David Puertas. El curtmetratge va ser dirigit per en Jaume Fargas i la banda sonora interpretada pel grup Bulma amb una versió més rítmica. El 16 de desembre de 2012, els Bulma van presentar el seu nou disc *Petons de peix*, on apareix el tema del carrer.

DE CELLER A TAVERNA

El maig de 1976, en Gabriel Pons i l'Isidre Marín van aventurar-se a reformar l'antic celler d'en Simon per convertir-lo en una taverna que van anomenar La Premsa de Vi. Van mantenir la premsa original, un parell de botes (una de vi blanc i una de negre) i van construir una llar de foc. A la barra, hi penjaven tres torretes de cap per avall per fer llum i al salonet interior hi havia bancades baixes amb coixins i taules a mida. No hi havia finestra, cosa que agradava a les parelles per festejar d'amagat.

“... l'Isidre alimentava el foc amb tot el que arreplegava (pinyes, sabates velles...). Ho tenia dins d'una galleda de plàstic de color verd que també un dia va cremar amb el so de les seves paraules “TOT CREMA!”, empudegant tot el local i crec que vam sobreviure gràcies a l'antídot del vi que estàvem bevent”.

L'estiu de 1977, en Gabriel i l'Isidre van cedir el local a l'entitat GER i tres mesos més tard el van traspasar a l'Àngel Sanz. L'Àngel va arribar al poble el gener de 1965 amb la seva muller, M. Teresa Barceló, i els seus dos fills, l'Àngels i el Josep Maria, per inaugurar el Got d'Or, l'històric snack-bar de la plaça Marcer i va treballar a La Clau fins a l'1 d'octubre, dia que va inaugurar La Premsa amb una festa que es va remullar amb còctel de cava (l'actual Premshot).

“... L'Àngel fou el primer cambrer professional a Ribes i el meu educador al bar amb mà de ferro i guant de seda. Amb molta diplomàcia em va guiar pel difícil camí del comportament entre begudes espirituoses. No feia por, però sí molt de respecte i amb una paciència de Job ens va aguantar moltes imperinències”.

En aquells anys, 1976-1982, La Premsa va ser un autèntic fòrum de discussió i aprenentatge per a molta gent. Es començava a perdre la por i una nova generació volia superar l'herència de la dictadura per construir una altra realitat, més diversa, més oberta i molt més lliure. S'aprenia

La Premsa, estiu de 1977
Foto: Hans Zoll

a fruit de la llibertat. La Premsa va ser a les tardes, vespres i nits la segona casa d'un grapat de gent jove, lligada a l'entitat GER, que volia modificar l'ordre establert per construir una societat més justa, democràtica i solidària. Per alguns van ser les pràctiques universitàries i per altres la continuïtat d'una lluita per potenciar un canvi polític que es feia esperar. Sí, en aquesta època a La Premsa es parlava molt i molt de política. De com anaven sortint a la llum pública les forces polítiques d'esquerres, dels compromisos, de les diferències, de les qüestions socials i nacionals. I sobretot de com tot es podia traduir en la transformació d'un poble encara estabornit per la decadència franquista.

A La Premsa es van viure i debatre les primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol, les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, però sobretot i amb una intensitat enorme, les primeres eleccions municipals al nostre municipi, el 3 d'abril del 1979. L'alegria col·lectiva va ser molt gran i a La Premsa va ser on les persones d'Unitat Municipal 9 van celebrar intensament la victòria electoral, que fou la primera pedra del canvi polític a Sant Pere de Ribes.

Però no tot era política. Hi havia històries d'amor, casaments, debats sobre la vida en general, i per damunt de tot, molta festa. La voluntat de gaudir de la vida. En acabar qualsevol actuació o concert, tothom cap a la taverna.

L'oferta gastronòmica va arrencar amb el pa amb tomàquet i les primeres tapes: esqueixada, mandonguilles, xoricets fregits i croquetes de bacallà. Les primeres postres: pastís de pinya, el flam d'ou i el flam de coco.

ELS CARNAVALS

El 1978 se celebra el primer Carnaval amb un concurs de disfresses amb el sentiment col·lectiu de recuperar el Carnaval a Ribes, prohibit per la dictadura franquista. Aquest acte es va realitzar durant quatre anys seguits, l'últim coincidint amb el primer Carnaval al carrer (1981). En Jordi Garriga (Toli) feia els cartells.

“... El primer carnaval vaig gaudir com un animal. Jo, que duia una barba de més de deu anys, me la vaig afaitar i em vaig deixar bigoti, em vaig posar unes ulleres i un vestit amb armilla (mai n'havia dut) i no em va conèixer ningú. Aplicant els meus coneixements de 'teatrero', tota l'estona parlava en castellà. El Mata em deia: —¿Oye, nos conocemos?... vine con Blas en las fiestas de Invierno... —A mí me sueñas, pero no de Blas...— Vaig aguantar el paper tota la nit. L'endemà, parlant amb el Mata, vaig veure que encara no se n'havia adonat, que era jo... Va quedar bé”.

Puntualment es feien exposicions de pintura d'artistes locals com Lluís Blay, Cristòfol Almirall, Toli, Pere Orcera, Luís Rodríguez, i també de Vilanova i la Geltrú, com Rody i Joan Calvet.

“... Van entrar, com ho feien cada setmana a 'dar un vistazo' amb capa i tricorni, i van demanar un parell de 'carajillos' a la barra. La seva presència tallava l'ambient. Parlaven de la pintura que tenien davant seu: —¿Y tú, qué ves?... —A mí me parece que es una casa, ¿o quizás un coche?... —No sé, chico, la pintura moderna de hoy no hay quien la entienda...— I, per

guàrdia civil (1976)
Luís Rodríguez

sort nostra, que ens aguantàvem el riure per sota el nas, van marxar sense treure'n l'entrellat”.

ELS AMICS

Els tertulians d'aquella època eren tan divertits com il·lustrats. El periodista Eugeni Molero n'era un i, malauradament, també d'altres persones que ja no hi són.

“... Un dia era amb el Cano a la barra i a la primera taula hi havia dos forasters amb un cadell de gos, pastor alemany o llop, i es discutien reiteradament si era d'una raça o l'altra. El Cano, de cop i volta es mira fixament l'animaló i amb un crit sec fortíssim diu: Hail Hitler!!!! I el gos, de l'ensurt, es va aixecar d'un bot i de dret cap a la porta... En Cano tranquil·lament digué a la concurrència: és pastor alemany, segur!... i així va acabar la discòrdia”.

“... Amb en Benazouz, personatge famós a la comarca, manteníem grans discussions sobre religions i el fèiem enfadar fàcilment mofant-nos de les seves creences. Un dia, en presència d'un a qui dèiem 'Doctor Inferno', el Cano el provocà insultant la divinitat i els seus profetes. Ell no li feia cas i jo vaig apuntar-li al Cano el nom d'un profeta poc conegut i aleshores sí que es va enfadar molt. El 'Doctor Inferno' el replicà: Alà et castigarà a tu, Benazouz, per haverlos dit el nom del profeta, no a ells, que pobres, són uns beneïts.”

A vegades, a La Premsa, la gresca venia donada per les celebracions de comiats de solter/a, casaments, batejos, comunions i aniversaris.

“... M'ho vaig passar tan bé al casament de la Pilar i el Nana que a mi, amb vocació de solter professional, em van venir ganes de casar-me”.

EL CAU D'ART

L'any 1981 l'entitat GER va obrir el seu nou local social al carrer del Pi. A La Premsa es van treure les dues botes i en el seu lloc s'hi va posar una taula gran, el terra es va fer de nou i es va obrir la finestra al salonet.

“... En Josep Gómez era l'home impossible de convidar. Encara que hagués pactat amb l'Àngel que aquell dia pagava jo, ell sabia i utilitzava totes les estratègies possibles per convèncer-lo del contrari”.

El salonet es va destinar a sala d'art, i a més, es vestia amb peces antigues cedides per un brocanter. Es feien exposicions de quinze o vint dies amb vernissatges per a cadascuna d'elles. Tots els artistes d'aquella època van ser partícips d'aquell esclat d'expressió artística que donà nom al petit espai de CAU D'ART. La Premsa s'anava coneixent pel Garraf. En Josep Maria es va incorporar al negoci familiar el 1983.

L'any 1985 es va produir un incendi al pis de dalt i els inquilins van decidir marxar. És quan La Premsa va tenir accés al lloguer de tot l'immoble i li va permetre fer-hi una petita cuina i disposar de magatzem, fins aleshores inexistent.

Es van fer nous plats com la tripa amb cigrons, l'ensalada russa, l'amanida d'arròs amb moresc i les croquetes de pastanaga. Un parell de dies a la setmana la Maria Soler, amiga de la Teresa, donava un cop de mà a la cuina.

“... Era un local d'hivern, sobretot quan no tenia aire condicionat. Malgrat els ventiladors hi feia una calor horrorosa. A l'estiu es treien les cadires i la beguda a la fresca i de segur que més d'una nit els veïns no van poder dormir per la nostra xerrameca”.

Colles de jovent d'arreu hi trobaven un bon lloc per sopar amb una oferta que s'ajustava a les seves butxaques. Els primers estrangers li donaren valor per la seva autenticitat de taverna típica catalana: el pa amb tomàquet, l'art i el vi. Grups com la Colla Vella de Diables de Ribes hi han celebrat tradicionalment el seu sopar de Festa Major.

Vora els deu anys de feina feta, la taverna consolidava la seva presència. El desembre de 1989, la periodista Pilar Eyre va citar La Premsa en un article com un “establiment d'àmbit comarcal que fusiona art i gastronomia”.

MÚSICA I CINEMA

Als anys noranta van aparèixer al poble dues entitats noves: Joventuts Musicals de Sant Pere de Ribes i l'entitat de cinema club La Cova Negra. La Premsa els va oferir el seu espai per a poder desenvolupar tant les seves activitats com reunions i assemblees. Per aquest motiu, en aquesta dècada es potencia la música en viu, les tertúlies de cinema i les exposicions. Cada mes s'editava un tríptic on s'anunciaven els actes i es donaven a conèixer els artistes que hi participaven.

Les entitats organitzaven una activitat mensual. Els concerts de Joventuts Musicals eren de jazz els dimarts a la nit o de música clàssica els diumenges a la tarda i formaven part de la programació de la Xarxa de Música Clàssica de Catalunya. Es va poder gaudir de concerts interpretats per músics de renom. El pintor Cristòfol Almirall va llegar a Joventuts Musicals un quadre que forma part de la col·lecció particular de La Premsa.

“... Quan va actuar el trio de la Vella Dixieland, com quasi sempre, els músics es van queixar del poc que cobraven, però em van dir que quedava compensat per com n'era, d'acollidor, el local, pel sopar i la sobretaula de què estàvem gaudint. Jo els vaig dir que La Premsa feia un bon esforç econòmic per pagar el que havien cobrat”.

La Cova Negra, impulsada per l'escriptor i cinèfil Pepe Gutiérrez, va enriquir les nits de dimarts a La Premsa amb moltes pel·lícules, tertúlies i homenatges a grans cineastes. El novembre de 1995, l'entitat hi va celebrar l'únic acte-exposició que es va fer al municipi per commemorar el Centenari del naixement del cinema. L'historiador ribetà

Xavier Miret va explicar la història del cinema a Ribes i les Roquetes, i l'artista Manel Font va vestir l'entrada de La Premsa convertint-la en l'entrada d'un cinema.

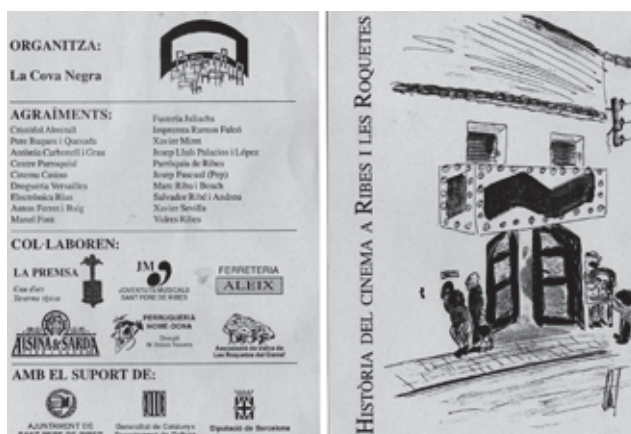
En aquests anys les exposicions van ser tan diverses com interessants: les pintures de l'Antoni Xaus, les escultures de Ad Van Nieuwenhuyzen, els titelles de Cristina Schmidt i el Taller Didó de Vilanova: les sandàlies teixides a mà de Maite Soler...

Nous tertulians omplien el temps i la barra totes les tardes.

“... Les germanes Ventosa, la Fina i la Xon, dones sàvies amb vides viscudes intensament, i la cultura del senyor Luiggi Uttini, feien possible unes tertúlies inoblidables. L'amic Luiggi era molt fredoluc i jo li deia que ja que estava jubilat podria anar a passar l'hivern a Cuba però a ell li feia pànic volar i l'única solució era arribar-hi amb vaixell, però com que tan sols hi anaven els de mercaderies li vaig prometre que en buscaria un que admetés algun passatger. No hi va haver manera de trobar-ne cap... i el Luiggi mai va anar a Cuba”.

Les activitats amb Joventuts Musicals i la Cova Negra van durar tres anys, (1995-1998) fins que les entitats es van dissoldre. A La Premsa, es van seguir fent exposicions tots els mesos. Una de les que va tenir més ressò va ser “30 Anys de pintura de Josep Maria Cabayol”, que va omplir aquest espai i la galeria d'art Les Cinc Voltes de Ribes.

L'Àngels va agafar el relleu de sa mare seguint fidel les seves receptes. Aleshores unes noves aromes impregnaven les parets, i plats com les favetes amb pernil, la truita de bolets i les “carxofes de Ribes” (plat típic del poble que commemora la recepta original de l'enyorat Hostal Rossell), n'eren habituals de temporada. L'oferta de postres s'amplià amb la mousse de xocolata i el púding de pa amb panses.

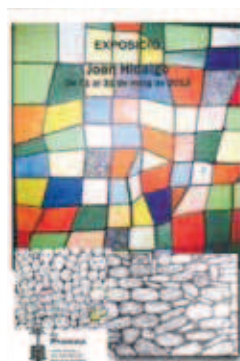
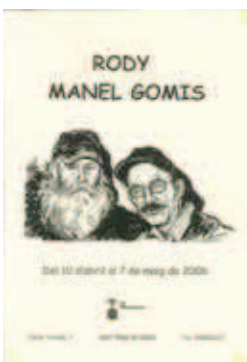
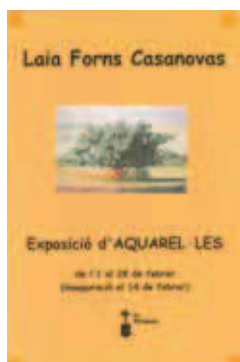
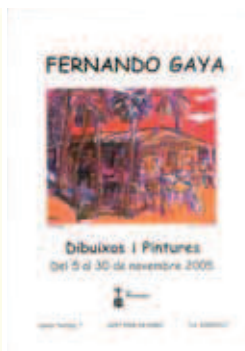
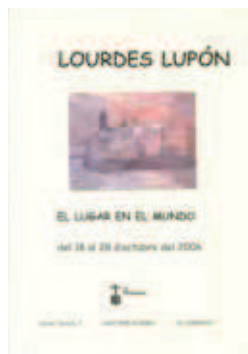
El mes de març de l'any 1999 La Premsa va celebrar el seu 22è aniversari i es va organitzar la festa de la Barretina per presentar el seu nou plat. L'estimat historiador local Josep Lluís Palacios, en el seu article sobre les barretines i els americanos, conclou amb simpatia: "molt de gust i benvinguts a l'art i la sensibilitat".

La festa va comptar amb una exposició col·lectiva de vint-i-dos artistes, uns van pintar pebrots i altres barretines. Tots els assistents van ser convidats a la degustació de barretines (pebrots farcits), de croquetes, postres d'americanos (plàtan amb xocolata i coco) i vins del celler Vega de Ribes.

"... A la presentació de l'acte del 22è aniversari vaig escriure un text, el vaig memoritzar i el vaig deixar anar quan m'ho van dir. Recordo que l'amic Ferran Llisterrí em va demanar: "com has pogut memoritzar aquest text tan llarg?" I li vaig contestar: perquè tinc bona memòria i perquè he estudiat teatre, i n'he fet... Les barretines es van acabar i vaig veure molta gent de la comarca amb la gorra ben posada".

El dia 20 de febrer de 1999 es va presentar el primer enregistrament de l'Orquestrina La Moderna, fruit d'un projecte antic impulsat pel músic i compositor Esteve Molero, que va voler recuperar les músiques de ball a Ribes dels anys 20 als anys 50, homenatjant d'aquesta manera el mestre Josep Rossell (Quirico, 1891-1969), impulsor d'aquelles orquestres ribetanes de l'època. L'orquestrina estava formada pels ribetans Esteve Molero, David Puertas, Lluís Giralt i Eugeni Molero, els sitgetans

Gerard Lligades i Joan Yll, en Xavier Pascual de Puigmoltó i en Lluís Rodríguez de Vilanova. El primer ball fou el 9 de juliol al Castell de Ribes dins el cicle de Música al Castell organitzat per l'entitat Els Xulius.

Aquell mateix hivern es va fer una trobada de mestres xatonaires del Vendrell, Vilafranca, Vilanova i Sitges, entenent Ribes i concretament La Premsa com a lloc neutral al marge de picabaralles per l'origen del xató.

NOU MIL·LENNI

La Premsa segueix el seu viatge fidel als seus inicis, mentre que de la cuina surten nous plats com les espardenyas (torrades farcides i gratinades), el tupí de pebrot amb bròquil i fesols, els timbals d'arròs amb bolets i d'albergínia amb carn picada, el trinxat d'espigalls i les gitanes (postres dedicades al Ball de Gitanes). Són anys de bonança i l'any 2005 s'incorpora la cuinera basca Begoña Olaortúa aportant un toc màgic als cargols, als calamars i a les vieires que porten el seu nom.

“... El Jordi Albors, dibuixant, sovint venia amb taxi per fugir de la rutina alimentària de la residència els Camils. Menjava i bevia amb la saviesa d'un bon gourmet i no parava de fumar cigarrets Camel. A voltes m'asseia amb ell, potser perquè era del gremi dels de mobilitat reduïda, i m'explicava històries molt divertides de la bohèmia barcelonina que jo desconeixia per raons d'edat”.

El canvi de segle va dur també l'arribada de l'euro i la prohibició de fumar dins els locals públics. Tant una cosa com l'altra va comportar un aprenentatge per als clients i la taverna.

“... Alguns pensaven que el Josep Maria ens deixaria fumar a porta tancada. Jo vaig dir que no el coneixien prou i que no seria així.. i el Josep Maria no em va fallar”.

La Premsa estrena terrassa i descobreix la seva façana oferint un espai per a l'escultura. S'hi va exposar obra d'en Dino Barrocas, Joan Calvet, José Dávila i Anton Rigual. Es va inaugurar EL TRAGO, que de set a nou del vespre convida encara avui als clients a un pinxo amb les seves consumicions, recordant aquelles tertúlies de la primera època i així mateix el significat del mot —moment de descans dels pagesos per fer un mos i remullar la gola. És en aquest temps que en Roger Pons —que casualment és fill d'en Gabriel Pons, fundador de la taverna— hi comença a treballar.

“... La taula gran que hi ha al fons, cada diumenge l'ocupem una colla de set o vuit, de vegades més, i si no hi ha contraordre està sempre reservada per nosaltres. Amb tot el respecte, li diem col·loquialment l'Altar Major. Un dia que celebràvem l'aniversari d'un de la colla, sembla que va venir un bisbe a beneir-la. Jo no el vaig veure, però sí que vaig sentir la benedicció en llatí... devia ser un bisbe vell. Els de la taula em van dir que duia una mitra morada al cap”.

L'any 2009, l'Ajuntament va impulsar el projecte “Tast de vins i productes elaborats a Sant Pere de Ribes” i La Premsa va organitzar l'acte de cloenda amb empreses del poble que oferien una mostra dels seus productes: vins, cava, botifarra, pa, formatges, samarretes i material reciclat.

Durant els mesos de novembre i desembre dels següents anys, s'ha anat repetint l'experiència amb propostes que ofereixen l'oportunitat de fusionar l'art i la gastronomia. Títols com Xocolata-Malvasia, Aigua, Terra, Maridatge de Cine i Maridatge d'Escola, han delectar els assistents gràcies a la generositat de

professionals, empreses i amics que han volgut participar-hi. Cuiners i pastissers de renom com Jean-Luc Figueras, Oriol Balaguer, Nuria Lucas, Juan Fran, Nemesi Pascual, Anna Monasterio i Enric Font han presentat veritables obres d'art gastronòmiques. L'homenatge als 89 anys al xef Eduard Pereña (La Clau) va ser un dels moments més emotius que s'hi han viscut.

“... Us puc dir que he estat un privilegiat dels maridatges de La Premsa ja que els he pogut gaudir a primera fila i assegut. Els plats que més recordo són les lleties de l'Eduard, la llebre amb xocolata d'en Jean-Luc i la sípia a la bruta del Marenostrum ... i les malvasies”.

Aquests maridatges també han estat possibles gràcies a la participació de creadors com Joan Calvet, Laura Borràs, Xavier Renau, Lidia Serra, Jose Dávila, Dino Barrocas, Bernat Joan, Marc Recha, Jordi Saladié i Xavier Sau-mell. Amb el suport musical de David Puertas i els alumnes de l'IES Can Puig i l'Escola de Judit Camprobí. Els dissenys gràfics de l'Àlex Pérez, Paula Sanz, Eva Antolín i Ramon Falcó. Les presentacions de Sergi López, Josep Garriga, Cristian Carandell i Jordi Eroles. I els vins i caves de cellers de Ribes i del Mas-sís del Garraf.

Los protagonistas de las jornadas

La taverna La Premsa celebrará la segunda edición de sus maridatges els dimarts 11 i 18 de desembre vinent, a les nou de la nit. Seguint el cicle dels elements, obert l'any passat, aquest 2012 les trobades estan dedicades a la terra. En aquesta ocasió, els

[illegible]

...Blanca/los Buñuelos
...Ranz, responsable del bar La Promesa
...hans en

A black and white photograph of a large, industrial-looking machine, possibly a press or a mill, with a large circular component and a control panel on the left.

Per tre settimane l'area del centro di Pinerolo si trasforma in un villaggio di "Festa della Pasta". E qui si mangia che si impara a conoscere la pasta.

Una sfilata di spaghetti che sfiorisce dai balconi.

La pasta è l'anima della cucina italiana. E così, a Pinerolo, la pasta è il cuore della "Festa della Pasta", un'occasione per conoscere la pasta e la cucina italiana.

avec une garniture de viande que le maître de maison se
débarrassait un jour effectif de l'impact d'ingrédients, les
autres / grand nombre de la cuisine dans ce restaurant

[illegible]

Je pense que les forces sont souvent symbolisées, dans l'histoire, par l'existence de personnages popu-
laires : le Roi, le prélat d'office, le curé, le
démocrate, le soldat, le bon, le méchant, le
personnage principal de la scène sociale. Souvent, on les
trouve, l'histoire.

[illegible]

**La Prensa celebra 22 años
amb un fastí i una exposició**

■ L'art de clore la La Prima super le gestioni, anti 200 economie

[illegible]

18

Il primo piano della casa di via
della Pace, a Roma, dove si
trova il Museo di Arte Moderna
e Contemporanea. L'edificio è
stato restaurato e ora ospita
la collezione di arte moderna
e contemporanea del Museo
di Arte Moderna e Contemporanea
di Roma. L'edificio è stato
restaurato e ora ospita la
collezione di arte moderna
e contemporanea del Museo
di Arte Moderna e Contemporanea
di Roma.

Il primo piano della casa di via
della Pace, a Roma, dove si
trova il Museo di Arte Moderna
e Contemporanea. L'edificio è
stato restaurato e ora ospita
la collezione di arte moderna
e contemporanea del Museo
di Arte Moderna e Contemporanea
di Roma. L'edificio è stato
restaurato e ora ospita la
collezione di arte moderna
e contemporanea del Museo
di Arte Moderna e Contemporanea
di Roma.

Il libro "La storia di..." è un'opera di...

Tipical 9 negocia pactes electorals
A i manté contactes amb ERC

[illegible]

D'altres esdeveniments han fet que La Premsa segueixi sent un lloc de trobada: l'exposició retrospectiva dels 40 anys de pintura del vilanoví autor del Drac de la Geltrú, Salva Massana (Jaume Arnella va fer un concert-vermut i es va fer una xerrada de Dracs històrics i els seus portadors); la gravació del videoclip de promoció de l'últim disc dels Bulma, Petons de Peix; l'homenatge a Joan Fortuny (lanqui) recordant el seu conte Sota el fanal del carrer de la Torreta; o la celebració del Trofeu Troyano que des de fa tres anys organitza la Penya d'Escacs Ribes.

Aquest llarg viatge de vora quaranta anys ha anat acompanyat d'una clientela fidel i ben avinguda, d'un llarg bagatge d'exposicions, concerts, tertúlies de cinema i tot plegat amb els platets de sempre, el pa amb tomàquet i el vi de la nostra terra.

“... En Jaume Butí, en Joan Seriol i jo sovint som els primers d'obrir portes. Una vegada, gràcies al Joan, vaig gaudir d'un dels millors roms caribenys que he tastat mai a La Premsa. Coneixia el rom Zacappa del Ronison perquè el Santi n'era un entès i de roms els tenia quasi tots”.

Són moltes les històries que han testimoniat aquestes parets i el seu record, possiblement, també hi ha trobat aixopluc.

Però el viatge no s'atura i enguany, coincidint amb la Festa Major de Sant Pere, La Premsa celebra l'homenatge al pintor ribetà Lluís Blay amb una exposició retrospectiva. Tots hi esteu convidats. Passeu-ho bé i bon viatge.

“... La primera vegada que vaig entrar a La Premsa mai m'hauria imaginat tot el que hi viuria.... Hi he viscut moltes coses; amors, desamors, tertúlies amb companys músics que venien des de Barcelona perquè els encantava el local... tota la cultura que hi he adquirit amb el Luiggi Uttini.... he pogut refrescar, mirant exposicions, l'assignatura d'història de l'art que fa tants anys vaig estudiar a l'escola de teatre... he imaginat cançons que he acabat de compondre a casa... i a l'hivern, a la vora del foc, observant la seva màgia més d'un cop he pensat: Ferran, entre “Àngels” i “Sans”, vols dir que no ets al Cel?”

AGRAÏMENTS:

M. Josep Agustí, Miquel Muç Vall,
Marc Recha, Carles Miret i Roser Font

Miquel Àngel, Jose, Marta, Montse,
Jordi, Eva, Roc, Dani, Laia, Maria,
Gemma, Gil, Carla, Paula, Patri, Clara,
Elba, Claris i Roger

Maria, Joana, Chelo, Faviana, Silvana,
Carmen, Maite, Daymet, Norma,
Yoana, Pepi i Begoña

Ajuntament de Sant Pere de Ribes

Als veïns i veïnes, entitats, colles, famílies,
parelles, nens... a tots els "premsaires"

Exposició - Homenatge

LLUÍS BLAY

del 21 Juny al 28 Juliol de 2015
inauguració diumenge 21 de juny a les 13h.

Torreta 7 · Sant Pere de Ribes · 93 896 33 27